

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-522/21 – 1

Asia C-522/21

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

24.8.2021

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (osavaltion ylioikeus,
Zweibrücken, Saksa)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

18.8.2021

Vastaaja ja valittaja:

MS

Kantaja ja valituksen vastapuoli:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[– –]

**Pfälzisches Oberlandesgericht
Zweibrücken**

Välipäätös

Asiassa

MS, [– –] Thür

- vastaajana ja valittajana –

[– –]

vastaan

FI

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [– –] Bonn

- kantajana ja valituksen vastapuolena -

[– –]

joka koskee vahingonkorvausta kasvinjalostajanoikeuksien loukkaamisen perusteella,

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrückenin neljäs siviilijaosto [– –] [jaoston kokoonpano] on 18.8.2021

päättänyt seuraavaa:

- I. Asian käsittelyä lykätään.
- II. Unionin tuomioistuimelle esitetään SEUT 267 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdan ja toisen kohdan nojalla seuraava ennakkoratkaisukysymys:

Onko yhteisön kasvinjalostajanoikeuksista annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2100/94 14 artiklan 3 kohdassa säädetyn maataloutta koskevan vapautuksen soveltamista koskevista säännöistä 24.7.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1768/95 18 artiklan 2 kohta, siltä osin kuin siinä säädetyn edellytyksin voidaan vaatia nelinkertaisen lupamaksun suuruista vähimmäisvahingonkorvausta, yhteisön kasvinjalostajanoikeuksista 27.7.1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2100/94 (perusasetus (EY) N:o 2100/94) ja erityisesti sen 94 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen mukainen?

Perusteet:

I.

Asianosaiset ovat eri mieltä, siltä osin kuin sillä on toisessa oikeusasteessa vielä merkitystä, unionin kasvinjalostajanoikeudessa säädetystä vahingonkorvauksesta luvattoman istutuksen vuoksi.

Kantaja on rajavastuuyhtiömuotoinen kasvinjalostajanoikeuksien haltijoiden yhdistys; kyseiset oikeudenhaltijat ovat valtuuttaneet sen käyttämään kasvinjalostajanoikeuksiaan erityisesti tiedonsaanti- ja maksuvaatimusten esittämiseksi omissa nimissään.

Vastaaja on maanviljelijä, jolta kantaja vaati ensimmäisessä oikeusasteessa muun muassa tietoja vastaajan suorittamasta unionin oikeudessa suojatun ”KWS Meridian” –talviohralajikkeen lisäysaineiston viljelystä. Vastaaja esitti oikeudenkäynnissä ensimmäisen kerran tietoja edellä mainittujen siementen kunnostuksen laajuudesta kuluneiden vuosien aikana seuraavasti:

- Markkinointivuosi 2012/2013   24,50 desitonnia (dt = 100 kg)

2

- Markkinointivuosi 2013/2014 26,00 desitonnia
- Markkinointivuosi 2014/2015 34,00 desitonnia
- Markkinointivuosi 2015/2016 45,40 desitonnia

Kun vastaaja oli suorittanut markkinointivuodelta 2015/2016 perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 1 kohdan mukaan vahingonkorvauksena (kohtuullisena korvauksena) vaaditun tavanomaisen yksinkertaisen lupamaksun (Z-lupamaksu = 11,95 euroa desitonnilta), joka olisi suoritettava luvanvaraisen tuotannon osalta (ks. unionin tuomioistuimen tuomio 9.6.2016, C-481/14, Hansson v. Jungpflanzen Grünwald GmbH, [– –] [viite kansalliseen oikeuskirjallisuuteen] ECLI:EU:C:2016:419) ja jonka suuruus oli 537,75 euroa (11,95 euroa x 45 desitonnia), kantaja vaati asianajajansa 26.11.2019 päivätyllä kirjeellä vastaajaa maksamaan lisää vahingonkorvausta, jonka suuruus oli 2 151 euroa (nelinkertainen kiinteämääräinen lupamaksu markkinointivuosilta 2013/2014 ja 2014/2015, vähennettynä kultakin markkinointivuodelta jälkikäteen maksetulla yksinkertaisella lupamaksulla, eli 310,70 euroa ja 406,30 euroa = 932,10 euroa ja 1 218,90 euroa) ja 1 613,25 euroa (nelinkertainen kiinteämääräinen lupamaksu markkinointivuodelta 2015/2016 vähennettynä yksinkertaisella lupamaksulla) perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 2 kohdan, luettuna yhdessä [täytäntöönpano]asetuksen (EY) N:o 1768/95 18 artiklan 2 kohdan kanssa, nojalla.

Vastaaja riitautti ensimmäisessä oikeusasteessa tämän lisämaksuvaatimuksen.

Vastaaja katsoi, että koska hän oli suorittanut yksinkertaisen lupamaksun lisäysaineiston istutusmaksun (asetuksen (EY) N:o 1768/95 5 artiklan 5 kohta, luettuna yhdessä 3.12.1998 annetun komission [täytäntöönpano]asetuksen (EY) N:o 2605/98 kanssa) sijaan, vahingosta, joka hänen luvattomasta menettelystään oli aiheutunut kasvinjalostajanoikeuksien haltijalle, oli suoritettu riittävä hyvitys. Kiinteämääräinen lisävahingonkorvaus, joka on luonteeltaan rankaiseva, on ristiriidassa unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön kanssa.

Landgericht Kaiserslautern (Kaiserslauternin alueellinen alioikeus, Saksa) [– –] [jaoston kokoonpano] on 4.12.2020 antamassaan lopputuomiossa hyväksynyt viimeksi esitetyt vaatimukset 0,25 euron suuruista summaa lukuun ottamatta. Lisävahingonkorvauksen myöntämisen perusteeksi tuomiossa viitataan asetuksen (EY) N:o 1768/95 18 artiklan 2 kohdan selkeään sanamuotoon.

Vastaaja on tehnyt tästä tuomiosta menettelyllisesti asianmukaisella tavalla valituksen, jolla hän pyrkii siihen, että vaaditut kiinteämääräiset vahingonkorvaukset korkoineen hylätään.

Vastaaja katsoo, että asetuksen (EY) N:o 1768/95 18 artiklan 2 kohta on ristiriidassa perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 2 kohdassa olevien vaatimusten kanssa, minkä vuoksi unionin tuomioistuimen on todettava ensin mainittu säännös pätemättömäksi. Perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 2

kohtaa ei nimittäin pidä ymmärtää siten, että siinä sallittaisiin kasvinjalostajanoikeuksien haltijan hyväksi kiinteämääräisen, luonteeltaan rankaisevan vahingonkorvauksen vahvistaminen, kuten tässä tapauksessa nelinkertaisen lupamaksun muodossa. Sen sijaan perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen nojalla maksettavan vahingonkorvauksen on vastattava mahdollisimman tarkoin niitä vahinkoja, joita loukkaamisesta on kasvinjalostajanoikeuksien haltijalle tosiasiallisesti ja varmasti aiheutunut.

Kantaja sitä vastoin vetoaa oikeaksi pitämäänsä Landgerichtin tuomioon.

Kantajan oikeudellisen kannan mukaan asetuksen (EY) N:o 1768/95 18 artiklan 2 kohta ei ole ristiriidassa perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 2 kohdassa olevien vaatimusten kanssa, ja kyseinen säännös vastaa myös unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä. Kiinteämääräisen vähimmäisvahingon, jonka suuruus on nelinkertainen lupamaksu, vahvistamisella suojatun lajikkeen lisäysaineiston tuotannon osalta varmistetaan – kun otetaan huomioon, että sen edellytyksenä on, että kasvinjalostajanoikeuksien haltijan luvaton oikeuksien loukkaaminen on ollut toistuvaa ja tahallista –, perusteltu ja järkevä etujen tasapaino.

II.

Jaosto lykkää vireillä olevan valituksen käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdan ja toisen kohdan nojalla päätösosan II kohdassa muotoillun ennakkoratkaisukysymyksen.

Vastaajan tekemän valituksen ratkaisu riippuu muutoksenhakutuomioistuimen oikeudellisen arvioinnin mukaan ainoastaan siitä, onko asetuksen (EY) N:o 1768/95 18 artiklan 2 kohta pätevä vai ei.

Komission kyseisessä säännöksessä määräämä kiinteämääräinen vähimmäisvahinko, jonka suuruus vastaa nelinkertaista lupamaksua, voi olla vastoin perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä vahvistettuja olennaisia periaatteita ja näin ollen pätemätön.

Tätä puoltaa se, että jo perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 1 kohdan tarkoituksena on hyvittää loukkaajan (maanviljelijä, jolla ei ole kyseisen asetuksen 14 artiklassa tarkoitettua erityisoikeutta) saama hyöty määrällä, joka vastaa yksinkertaisen lupamaksun suuruutta (kohtuullinen korvaus). Tässä yhteydessä perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 2 kohdan ensimmäinen virke voitaisiin ymmärtää siten, että kasvinjalostajanoikeuksien haltija voi silloin, kun on kyse tahallisesta tai tuottamuksellisesta rikkomisesta, vaatia korvausta lisäksi korvattavaksi tulevasta vahingosta (vain), jos hän voi osoittaa sen konkreettisesti.

Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen käsityksen mukaan unionin tuomioistuimen tähänastinen oikeuskäytäntö viittaa siihen, että – toisin kuin (täytäntöönpano)asetuksen (EY) N:o 1768/95 18 artiklan 2 kohdassa olevassa

sääntelyssä säädetään – normatiivisesti vahvistettava kiinteämääräinen vähimmäisvahinko ei sovellu yhteen perusasetuksen (EY) N:o 2100/94 94 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen kanssa (ks. unionin tuomioistuimen tuomio 9.6.2016, C- 481/14, Hansson v. Jungpflanzen Grünewald GmbH, [– –] [viittaus kansalliseen oikeuskirjallisuuteen] ECLI:EU:C:2016:419, 32–34 kohta ja unionin tuomioistuimen tuomio 5.7.2012, C-509/10, Geistbeck v. Saatgut, [– –] [viittaus kansalliseen oikeuskirjallisuuteen] ECLI:EU:C:2012:416, 39 kohta).

Näin ollen esiin nousee päätösoosan II kohdassa muotoiltu kysymys, johon vastaaminen kuuluu unionin tuomioistuimelle. Täytäntöönpanoasetuksella, joka on annettu perusasetuksessa olevan valtuutuksen nojalla, ei nimittäin voida poiketa perusasetuksessa olevista säännöksistä, ja se on ristiriitatilanteessa todettava pätemättömäksi (ks. yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 2.3.1999, C-179/97, Espanjan kuningaskunta v. Euroopan yhteisöjen komissio, ECLI:EU:C:1999:109).

[– –]

[allekirjoitukset ja oikeaksi todistamiseen liittyvä merkintä]

TYÖASIAKIRJA